

Pirms kāda laika Latvijas Radio bija diskusija par gaidāmo reformu izglītības sistēmā - būšot "uz kompetencēm balstīta izglītība", daudz runāja par un pret; tika nosaukti arī piemēri kā citās valstīs no tā cenšas atbrīvoties (Vācija, Šveice), bet citās, turpretī - viss esot ļoti labi un skaisti (Zviedrija), beigu beigās nonāca pie slēdziena, ka jāseko tiem pozitīvajiem piemēriem un kompetences Latvijā jāievieš, izskaužot citu valstu negatīvo pieredzi un pieņemot citu valstu pozitīvo. Viss jau izklausās skaisti un jauki, bet nepamet šaubu ēna, ka iznākums (tuvākā vai tālākā laikā) būs ar negatīvu rezultātu... Kā Jūs no savas puses varat komentēt šīs "kompetences Latvijas izglītībā"? Kā saka - no kurienes tam visam "aug kājas" un uz kuriem tās ved? Pateicos par veltīto laiku!

Gojropas mācība.

Labdien, Rasa!

Var jau tam ticēt, ka Rozumuldes Pilčeres sieviešu romāniem, Rukšānes, Repšes un Ikstenas literatūrčaukstēšanai vai Zālītes pasūtījumiem pantiem ir kāda mākslinieciska, dvēseliska vai "vispārcilvēciska" vērtība, var domāt, ka jezuīta Koelju pastāsti ir garīga satura literatūra, ka "Sidharta" ir par Budu, ka "Da Vinči kods" un "Zīmogs sarkanā vaskā" ir par vēsturi un atklāj tās noslēpumus.

"Da Vinči kods" ir Vatikāna pasūtījumā sarakstīts, lai ar savu saldo triller-populār-profesionālismu nostumtu malā citu – daudz nopietnāku, plašāku un vērtīgāku grāmatu par Marijas Magdalēnas tēmu – M. Beidženta, R. Leija un H. Linkona pētījumu un pārdomu rezultātā tapušo grāmatu "Svētās asinis un svētais Grāls". Vispār jau D. Brauns savu "Da Vinči kodu" ir uzrakstījis uz angļu trijotnes pētījumu rezultāta pamata, to padarot populār-trilleriski-balagānisku, tematiski šaurāku un idejiski seklāku. **D. Brauna "Da Vinči kods" ir viņa izmantotās angļu trijotnes sarakstītās grāmatas "Svētās asinis un svētais Grāls" surogāts.** D. Brauns savā "kodā" pieskaras dažādiem vēstures faktiem, norisēm, sakrāliem simboliem un vēsturiskām personībām, bet vienmēr, to darot, viņš tūlīt pat lasītāju maldina un aizved prom no patiesības – visu sagroza un rada kroplu ainu, kuru pieņēmis lasītājs nekad vairs nevarēs piekļūt objektīvajai patiesībai. Viņa prāts jau ir D. Brauna un viņa grāmatas pasūtītāju piesārņots ar maldinošiem viltus tēliem un priekšstatiem.

"Da Vinči koda" panākumi nav kādu pašas grāmatas kvalitāšu radīti, bet tikai un vienīgi Vatikāna pūļu rezultāts ar kādām Vatikāna aģenti aktualizēja un virzīja šo pasūtījumu darbu, tāpat kā Gojropas aktīvisti pasūtīja un virzīja visus tādus pat sacerējumus kā nostalgiskās gaudas par Kaupēna noziedzīgās uzdzīves pagiru ciešanām. Tieši tāpat citu "daiļo dāmu literārais spožums" ir tikai viņu spējā uzklaut un uztaustīt Gojropas pamudinošos grūdienus un bohēmiskās vides "rados būšanas" vārnu kopkora ķērķšanas rezultāts – **tāds tādu velk, bīda un slavina**, tai pašā laikā liedzot publisko telpu un visiem spēkiem nobīdot malā ikvienu ārpus šī vārnu kopkora esošo.

Tieši tāpat visur bīdīja un aktualizēja "Da Vinči kodu", bet nekad nepieminēja jau sarakstīto un publicēto "Svētās asinis un svētais Grāls", kurā viela pārdomām, faktu un pētījumu bāze ir plašāka. Šī grāmata savā pasaules un vēstures skatījumā revolucionāri nemainīja tagad jau vispārcilvēcisko Kristus vietu Jūdu pasaulē, bet tajā kopā ar no Marijas Magdalēnas līnijas neatdalāmo "Pazemes Upes", "Celma Atvases" un "Garmataino Karaļu" tēmu līnijām ir arī pētījumi par Vatikānam sevišķi nepatīkamo Albigoju-Kataru valsts iznīcināšanu Vatikāna organizēto Krusta karu pret kristiešiem Eiropas teritorijā – **Jāņa līnijas Kristiešu asiņaino apkaušanu Vatikāna vadībā** un kāda Vatikānam un "izredzēto" Gojropas elitēm ļoti nepatīkama nianse – **stāsts par Merovingiem** un to, kā viņu uzticību ļaunprātīgi izmantojušie Karolingi ar Vatikāna ziņu un atbalstu izdarīja dinastisku apvērsumu, un, tam necienīgi būdami, uzpurēja varu, kuru, Garīgā satura, Cilvēcisko Vērtību un psiholoģisko kvalitāšu trūkuma dēļ nevarēja nest.

Tā bija noziedzīga noruna abu “darījuma partneru” starpā par to, ka Vatikāns atzīst Karolingus (*kalpu – namziņu dinastiju*) par Valdnieka kārtai cienīgiem, atbilstošiem un derīgiem, bet Karolingi, savukārt, akceptē Vatikāna “īpašās tiesības”, ar kurām tieši Vatikāns kādu sev tīkamu pretendentu var “inaugurēt” – iesvaidīt Valdnieka kārtā, bet tādu procedūru nepiedziņojušais - tādu Vatikāna svaidāmas eļļas, kas esot Dieva svētības “analogi” (*surogāts*), uzsmērējumu nesaņēmušais, citu iesmērēto kopkorī par pilntiesīgu Valdnieku netiek atdzīts. Tādā kārtā Eiropā visos troņos pamazām sasēdās Vatikāna ieliekteņi – Karolingu un ar tiem pragmatiskās (*surogāt*) laulībās aizsākto dzimtu pēcteči. **Tādā veidā Eiropā kopš Vatikāna izvirzītā** protežē Kārļa “lielā” laikiem **visos troņos Valdnieku vietas aizņem to necienīgi surogāti** – tie, kuru dabā nav atrodams tas Garīgais, Cilvēcisko un psiholoģisko vērtību pildījums, kāds piemīt tikai Augstāko Pasauļu Sūtniem – Valdniekiem, tieši tāpat kā nupat Gojropā Literātu un Mākslinieku vārdus ir uzurpējuši tam necienīgo **surogātu** bari.

Līdz ar to M. Beidženta, R. Leija un H. Linkona grāmata kopā ar citiem Vatikānam un “izredzētajiem” nepatīkamiem vēstures faktiem demaskē – **atklāj un aktualizē tiem nepatīkamo faktu**, ka pēc Kārļa Lielā **visi Gojropas troņos sēdošie ir varas surogāti** – Varu, tās uzdevumiem un pienākumiem atbilstoši realizēt nespējīgie, par ko liecina visa vēlākā Gojropas vēsture – tas lopu kūts mēslu saturs, kādu mums atklāj šo “valdnieku namu” sastrādātais. To nu Vatikāns un “troņi” nevarēja paciest. **Tāpēc tapa “Da Vinči kods”**, un tāpēc “Da Vinči kods” tika tik ļoti agresīvi daudzīnāt, izplatīts un virzīts.

Var naivi domāt, ka Gojropas vilnī sarakstītie romāni ir Cilvēku attīstošu vērtību avots. Visi žurnāli, romāni, filmas un izrādes ir Gojropas gojiem domātās ideoloģiskās propagandas aģitācijas materiāli, kuros autori propagandē – ieliek **“darbu” pasūtītāju** vai virzītāju akceptētu un **“audzinātāju” ieaudzināto ideoloģisko** saturu, lai tam pievērstu lasītāju un skatītāju. Ja lasītājs un skatītājs saprot, ka sevis izklaidēšanai lasa apziņu graužošu literatūru, tad viņš pats uzņemas atbildību par tādas “izklaides” sekām, bet ja viņš jau tic, ka tas tā ir – ka šis “darbs” atklāj patiesību – ka tā patiešām ir bijis un tā patiešām ir mūžizglītība, tad ar viņu patiešām ir cauri! Ja kāds Jums sāk stāstīt, ka “kompetenču izglītība” ir izglītība, tad nediskutējiet ar viņu, netērējiet enerģiju – palūdziet nepiesārņot gaisu ap sevi un pievērsieties kam citam, jo **tur vairs nav ar ko un par ko runāt**. Tur viss jau sen (*vecmāmiņas laikos*) ir beidzies.

Man Jums ir pretjautājums:

- Vai esat bieži skatījusies mākslas, vēsturiskās vai kādas citas filmas par Kartāgu?
- Vai esat lasījusi un skatījusī nopietnus darbus par Druīdiem, Druīdu Kultūru, viņu FiloSofiju, Dabiskajām tiesībām un dzīves pēdām – tā visa liecībām?
- Kur tās ir?
- Kāpēc tās zudušas?
- Kāpēc tās nav redzamas, ja ir saglabājušās?
- Vai esat pamanījusi, ka Latvijas “vēsture” sākas ar XII gadsimtu (*spriežot no vēstures mācību un vēsturi popularizējošām grāmatām un publiskām vēsturnieku runām*)?
- Un kā tas tā nāk, ka par agrākiem laikiem **viņiem** “nekas neesot zināms”, “neesot drošu ziņu”, “neesot ticamu avotu”?

Jebkuru autoru var nomelnot, jebkuru avotu var apšaubīt. Uz Vatikāna un “izredzēto” tūkstošgadīgajās pūlēs izplatīto Romiešu tiesību (*izvirtušās Romas “kultūras” augļa*) pamatiem ir uzkonstruēta tumsonīga un netikumīga Gojropa ar tās netiklajām un melīgajām “Gojropas vērtībām”. Gojropas būvēšanas gadsimtu gaitā, **Dabiskās tiesības aizstājot ar Romiešu tiesībām** ir izkropļota Gojropiešu domāšana un dzīvesveids, kas radikāli atšķiras no antīkā, kuru tagad savām vajadzībām pielāgo jezuītiski – materiālistiskie “vēsturnieki”. Ir zināmas aksiomas - “tāds no tāda rodas”, “kāda bija pagātne – tāda būs nākotne”, “neizzināma, subjektīvi interpretējama pagātne dod neskaidru, patvaļīgi konstruējamu nākotni”, “dzīve “neizglītotajā” senatnē pieļauj dzīvi neizglītotā nākotnē”.

- **Izkropļojot pamatus var izkropļot visu uz tiem būvēto.**

Vatikāns slēpj, bet to, ko nevar noslēpt, “pakalpiņi” apmelo un izkropļo. Par Merovingiem, tāpat kā par Druīdiem un senatni vispār, var atrast apmelojošus un patiesību slēpjošus apcerējumus un ļaunprātīgus izdomājumus, kuri veidoti to pašu jau zināmo pasūtītāju vadībā. **Domāšanas, dzīvesveida un pasaules skatījuma (paradigmas) nenormālības, kā arī FiloSofiskais analfabētisms Gojropas tirlīņiem dod ļoti plašas iespējas patiesības slēpšanai, antiko avotu apšaubīšanai, sev nepieņemamo pētījumu autoru nomelnošanai un vēl pieejamo materiālu skaidrojumu murgainumam.**

- **Vēsturi raksta uzvarētāji.**

“Izredzētie” to raksta tā, lai viņu uzvara būtu tik pilnīga, ka pat atmiņas par viņu pretiniekiem izzustu. Ja Romiešu “Kultūras” (*lasi izvirtības, mantkārības un ļaunprātības kulta*), pārmantotāji Jums ļautu zināt patiesību, redzēt Īstu pasauli – tādu kāda tā patiešām ir un domāt par Kartāgu, Persiju, Ķīnu, Dienvidamerikas **kultūrām un visu citu pasaulē esošo ārpus tā aploka**, kurā Jūs visus tur kā nobarojamas košeraitas, tad Jūs sāktu uzdot dažādus jūsu ideoloģiskajiem, “garīgajiem” un politiskajiem ganiem nepatīkamus jautājumus. Tāpēc **uzvarētāji ne tikai izkropļo un apmelo iznīcināto Kultūru tēlus**, bet tur, kur tajos nevar ielikt savu saturu (*kā to ir izdarījuši ar Baltu tautām un viņu Kultūras jēdzienu*), tur viņi iznīcina pat atmiņas pat to kādreizējo esamību un tālāk izkropļo Cilvēku apziņu, lai Cilvēks pat redzot un saskaroties ar patiesību, to nesaprastu. Mūsdienu “Zinātne”, “izglītība” un “vēsture” par 90% ir noklusējumi, 1% ir īstas zināšanas, bet 9% ir manipulācijas – žonglēšana ar zināmo, lai slēptu noklusējumu rezultātā ieprogrammēto ne-zināšanas tumsonību.

- **Tie, kuri nezina un negrib zināt Īstenību, tagad sevi sauc par zinātniekiem.**

Bez Īstām Zināšanām nevar būt Īstas Dzīves un Izglītības, kura kalpo Īstu Derīgu Cilvēku audzināšanai. Tāpēc Gojropas **goji nedrīkst būt tikumīgi, izglītoti un organizēti**. Goji nedrīkst būt Derīgi Cilvēki. Gojam jābūt augstprātīgam, mantkārīgam, skaudīgam un kunga p...u (*es domāju pirkstu, un ko jūs?*) laizošam baudkāram patmīlim (*lasi – Gojrospiskam latvietim*), kuru pareizajās sliedēs iegroza ar vagara pātāgu, radioonkuļa vai TV-dāmītes patriotiski iemidzinošo vai pie vajadzības iebiedējošo čivināšanu un kunga naudas makā esošo monētu saldo žvadzēšanu.

Gojs nedrīkst saņemt īstu izglītību, tāpēc Gojropā sākumā viņam to padara par apsmiekla un muļķības – dzīvot neprasmes zīmi. (*Kas pilnīgi sader ar tagad izvērsto tās “izredzēto” sagrautās valsts nomelnošanu, kurā izglītība tika likta godā vietā un bija visiem vienlīdzpieejama, kurā skolēnu bija tik daudz, ka visās tagad iznīcināmajās skolās vienā plūsmā nesatīlpa.*) Pēc tam tās vietā dod surogātus – “specializācijas”, “izvēles”, ātrās un “vieglās” zinības un dažādas modernās “audzināšanas”, “attīstības” un “izglītības sistēmas” vai “skolas”, **kuras vecākiem un “pedagogiem” māca, kā neaudzināt un nesniegt izglītību** (“*nesalauzt personību*”, “*nesakompleksot*”, bet “*atbrīvot pašizteiksmi, pašizaugsmei, pašattīstībai, paš, un, galvenais, vecāku mācībai un audzināšanai*”), bet tās tukšo iepakojumu saglabāt un apsaimniekot (*atkritumu apsaimniekošana ir labs bizness*) pakalpojumu sniegšanas kārtībā. **Visbeidzot par (kompetenču) izglītību nosauc “party” jautra laika pavadīšanas pulciņā**, kurā var iepazīties ar sev līdzīgiem tirlīņiem savu seksuālo apvāršņu un vieglo narkotiku lietošanas “kultūras” izpētei – būs taču par ko parunāt ar darba devēju, kuram tāds būs jāņem darbā un kaut kur jāliek. Tam, kurš nu nekā negrib pat to pašu izglītības surogātu apgūt, dod “kompetenču” izglītības “iespēju”, bet **neviens nekad nedod Īstu Izglītību**.

Tā saucamā “kompetenču izglītība” iet tālāk par Izglītības surogāta pasniegšanu – **tā izdzēs no skolēna apziņas pašu Izglītības jēdziena saturu** un aizstāj to ar pavisam ko citu – ar “pašizpēti” ilūziju. Tā iestāta, ka, būvējot makaronu torni, skolēns veic mācību procesu, ka pats sapratnes fakts par to, ka viņš dzimtajā valodā var sarunāties ar sev līdzīgiem, jau ir noticis izglītošanās process utt.. Šī “kompetenču izglītība” par izglītību pasludina pašsaprotamu un visapkārt esošu faktu konstatāciju – “O, es tagad zinu, ka es

elpoju”, “O, es tagad zinu, ka es kaut ko varu darīt tad, kad cits to pašu var nedarīt” ... **Tā jau vairs nav pat palīgskola sevišķi nespējīgajiem!**

Var par izglītības metodi pielietot rotaļu, bet **rotaļāšanās fakti par izglītību un izglītības saturu uzdot** – tur nu jābūt bezkaunībai! Tur bērnam iestāsta, ka Izglītība esot **bezvirzības process, kurā bērns nostiprinās pašapmierinātībā**. Tur par Izglītību uzdod savas esamības fakta - tā, kas katrs jau ir, ko viņš jau zina, apzināšanu. Protams, ka tādu “mācību procesa” vieglumu baudījis bērns vairs negrib un nevar pat mūsdienu skolā to pašu tur saņemt sevī iekšā dabūt.

Mēs pusaudžu gados arī piedalījāmies skolas dzīvē un ārpusklases pulciņu darbā (*kas, protams, mūsu audzināja*) un pie iespējas aizpildījām žurnālos atrodamos “psiholoģiskos” testņus, bet nekad tos neuzskatījām par **zināšanu** apguvi. **Mēs sapratām, ka tie ir tikai noteiktam vecumam un attīstības līmenim atbilstošs un tādēļ interesants laika kavēklis** – “sava deguna bakstīšana”, ka tas mūs nekā nedara zināšanās bagātākus.

- **“Kompetenču izglītība” ir, tam piedēvējot Izglītības statusu, no dažādu “pašattīstības”, “psiholoģisko”, “līderisma” un citu tādu pašu pulciņu programmām paņemtu darbību savārstījums sieviešu žurnālišu “psiholoģisko testu” līmenī.**

Ja izglītības degradācijas sākumā Gojropā maizes vietā deva surogātu – viegli košļājamu gumiju, tad tagad tā saucamajā “kompetenču izglītībā” priekšā liek košļājamās gumijas iepakojuma smaržu. Skandina vārdus “izglītība” un “kompetence”, ar to iznerrotajā pamuļķī radot ilūziju par viņa “izglītošanās ceļā” iegūto “kompetentumu”. Ar to tiek turpināta jau labu laiku atpakaļ, izdodot tā saucamās “bērnu enciklopēdijas”, iesāktā vecāku un bērnu muļķošana. Ar tām bērnos un, galvenokārt, viņu **nesaprātīgajos vecākos** radīja zinoša un ieinteresēta bērna ilūziju. **Zināšanas – kopsakarību izpratne** tika aizstāta ar spožu faktiņu demonstrāciju. Tā “pret stikla krellītēm no indiāņiem iemainīja zemi”. Vēlāk tās “zinošs” bērns nebija motivēts skolā mācīties. Tāda bērnu “izglītošana” labi sasaucās ar “rietumu izglītību” – testa ailīšu aizpildīšanai vajadzīgo faktiņu apguvi un centralizēto eksāmenu sistēmu, kas tālāk attīsta **izglītības – parādību kopsakarību un reālās sintētiskās un integrālās pasaules ainas, tās norišu, cēloņu un virzības sapratnes** aizstāšanu ar surogātu – noteikta daudzuma rediģētu un interpretētu faktiņu un specializētu iemaņu apguvi.

Izglītība nav fakti, bet dzīves jēgas un izaugsmes iespēju apguve, pienākumu, tiesību, atbildības un brīvības uzņemšanās un pielietošanas spēju attīstība no dzimšanas brīža līdz pēdējam elpas vilcienam. **Izglītība tikai tad ir Īsta, kad tā ir Īsta Derīga Cilvēka audzināšanas līdzeklis**, un tāda Izglītība sākas ar godīgām un izsmeļošām atbildēm uz katram normālam bērnam dabiskajiem jautājumiem – kas, kur, kad un kāpēc? Izglītība ir tad, kad atbilde sevī ietver vairāku nākošo “kāpēc” iespējas – uzvedina uz izziņas procesu hierarhiskās attiecībās ar Skolotāju un sadarbību ar līdzcilvēkiem - parāda tādā **sadarbībā esošo personību dzīves pilnvērtību**. Tad skolā ierodas jau izziņas piedzīvojumu norūdīts saprātīgs, sevi un citus cenošs mazs zinātkārs Cilvēks, lai Skolotāju vadībā apgūtu savas izaugsmes iespējas.

Skolās atklātajiem faktiem ir jākalpo par izejas punktu Skolotāja stāstījumam par vēl neizzināto, neizpētīto, par faktiņu iezīmētajiem pētījumu virzieniem un neizpētīto iespēju plašumiem, par visu to, ko bērns savā dzīvē vēl varētu uzzināt un par ko viņš šajos pētījumos varētu kļūt. Tad tā būtu Īsta Izglītība, bet tagad no Latvijas “skolām” nāk Gojropas tīrlīņi, kuriem acu priekšā rēgojas eiro, mārciņas, dolāri vai seksuālo eksperimentu partneri tālākajai “vieglajai citādību dzīvei”.

Gojropa **nav īsta** pasaule.

Tā ir blēdību, krāpšanas, melu, ilūziju un surogātu pasaule.

Tās reliģijas surogāts ir Vatikāna un “izredzēto” kopdarbs – apgraižāta un izmuļķota Kristisma filosofijas surogāta un dažādu “pagānisko” kultu, uzskatu un tradīciju (*arī maģisko rituālu*) eklektisks savārstījums, kuru jūdaisma tērpā ietērpa m.ē. 11. gs. Vatikāna šim “nedarbiņam” speciāli nolīgtu “izredzēto” komanda. (*tāpēc Gojropā Latvijas vēsture sākas ar 12. gs.*)

Tās teritorijā vietām vēl saglabātajos troņos sēž **surogātmonarhi**.

Tās politiskā iekārta ir Romiešu tiesību ruļļos veikli nomaskēta verdzība – brīvības un suverenitātes ilūzija.

Tur, kur **filosofisku, eksistenciālu vai terminoloģisku jēdzienu atļaujas interpretēt** un tādas interpretēšanas rezultātā nonākt pat pie jēdzienam pretējā – tur ir **domāšanas surogāts**.

Tur, kur **interpretē simbolu, ir Zināšanu ilūzija un pētnieciskā darba surogāts**.

Tur, kur nav svarīgi, kas un kā notiek, bet tikai un vienīgi **ši notikuma interpretācija** “plašsaziņas līdzekļos”, tur **informācijas vietā ir meli**, iluzora – nereāla pasaules aina un **kara interesēm pakļauts žurnālistikas surogāts**.

Tur, kur Valsts **Ieņēmuma dienesta darbinieka mainīgais viedoklis** nosaka, ir vai nav pārkāpti noteikumi, kārtība un likums, tur ir Ieņēmumu **dienesta ilūzija un sistēmas surogāts**.

Tur, kur **tiesas spriedumu nenosaka likums, bet tiesneša interpretācija**, kura reālos gadījumos ir tieši pretēja likuma prasībām – tekstam, garam, burtam un mērķim, tur ir **tiesneša blēdība, līdzdalība krāpšanā un tiesas surogāts**.

Tur, kur **“valsts” ir tikai mehānisms iedzīvotājiem atņemtās naudas pārvietošanai “valsts darbinieku” naudas makos un okupantu interešu apkalpošanai**, tur it tikai meli, krāpšana un **valsts institūciju surogāti**.

Kad **iznīcinātā tautas saimniecības kompleksa** vietā ir “ekonomiski aktīvie elementi”, tad tas ir **ekonomikas surogāts**.

Kad Cilvēku, pilsoņu un tautas vietā ir **“ekonomiski aktīvie iedzīvotāji”**, tad tur ir tikai sociālekonomiskās manipulācijas – **sociālo attiecību surogāts**.

Tur, kur energoapgādes operatoram nomainot elektromehānisko skaitītāju uz attālinātiem sakariem un programmēšanai pieejamo (*ietekmējamo, kas paver milzu iespējas manipulācijām ar tā darbību reālajā laikā*) ar skaitītāja nomaņas brīdi “energopatēriņš”, nekā nomainot **sevišķi energotaupīgo iekārtu lietojumu**, jaunajā skaitītāja rādījumos lēcienveidīgi palielinās par 10%, - tur ir **energoapgādes “pakalpojuma” surogāts**.

Tas nav pakalpojums tādēļ, ka **te notiek acīmredzama klienta krāpšana – ar skaitītāja attālinātas piekļuves un programējamības iespēju izmantošanu klientu piespiež maksāt par nesāņemtu – nepiegādātu – nepatērētu elektroenerģiju**. Tas prasa tādu darbību morālu un tiesisku novērtējumu ar visām no tādas krāpšanas izrietošajām sekām un vainīgo saukšanas pie atbildības. Tas jādara tāpēc, ka reāliem patērētājiem ir radīti konkrēti materiālie zaudējumi – ir cietušie un viņiem nodarītais materiālais un morālais kaitējums.

Uzstādītājs, neuzticēdamies patērētājam, to noplombē, lai pasargātu no patērētāja iejaukšanās tā darbībā, bet, kā lai patērētājs noplombē skaitītāju no savas puses, lai pasargātu to **no neuzticama enerģijas piegādātāja manipulācijām**, tad kad piegādātājam tādas ir?!

Šajā darbībā pirmais cietušais ir **skaitītāju uzstādījušais operators**, jo ar šādu rīcību ir **“zaudējis seju” un morālas tiesības apelēt pie patērētāju godīguma**, lai cīnītos ar elektroenerģijas zādzībām. Tagad katrs, kurš to grib, var teikt: “Es atņemu sev atņemto savam atņēmajam – dots devējam atdodas.” **Ar to ir nodarīts milzu kaitējums sabiedrības morālei un tiesiskuma apziņai**.

Tur, kur ““Ugunsgrēks” ir fenomens Latvijas Kultūras telpā” (*Latvijas Radio 1 progr. 16. Jan. 2017.*), tur ir **kultūras surogāts un tādu “fenomenu” ražotāju noziedzīga rīcība** – kalpošana okupantu interesēm – savu līdzcilvēku padarīšanu par gojiem. Tamlīdzīgi “kultūras fenomeni” un “tāda kultūra” ir tur, kur “ekonomiski aktīvie iedzīvotāji” jau ir nobrieduši “kompetenču izglītībai”. Nekādai citai izglītībai tādi “Kultūras fenomenu telpā” esošie nav derīgi – **lai ietu istā Skolā, vajadzīgās normālas-veselas smadzenes un psihe**.

Tur, kur par “Kultūras telpas fenomenu” uzskata, pasniedz un bauda “Ugunsgrēku” un citus tamlīdzīgus – tāda līmeņa “mūsdienīgās-modernās mākslas” ražojumus – **to, kas normālu Cilvēku sabiedrībā top un tiek patērēts psihiatrisko iestāžu telpās**, tur ir jāatdzīst, ka visa tāda “kultūras fenomena” baudītāju apdzīvotā teritorija ir tādai iestādei atbilstošas kvalitātes, tās pacientiem pielīdzināmu intelektuālu un psihisku deģenerātu apdzīvota un tam atbilstoši degradēta sociālā, tiesiskā, ekonomiskā un valstiskā telpa.

Tur jau vairs nav “viedokļu plurālisms” vai “katrai gaumei” piemērotu debilizācijas līdzekļu pielietojums – **tas jau ir Cilvēku apziņas masu iznīcināšanas ieroču pielietojums mierīgo iedzīvotāju blīvi apdzīvotā teritorijā, un noteikti pienāks laiks, kad atbrīvotajā Eiropā būs tādos noziegumos vainīgo tiesāšanai veltīta Nirnberga.** Pirmajā tiesāja par Cilvēku fizisku iznīcināšanu – **nākošajā vērsīsies pret Cilvēku dvēseļu iznīcinātājiem.**

Tas, **kas Īstā Pasaulē ir Cilvēka Dzīves jēga un pilnvērtības prieka avots** – Cilvēka spēju derīgums un profesionālais pielietojums – sabiedriskā un saimnieciskā dzīve, bērnu audzināšana, izglītošana, palīdzība slimam Cilvēkam (*medicīna*), rūpes par ģimenes locekļiem un vientuļajiem viņu vajadzībā, mierīgs un par nākotni drošs darbs Cilvēkiem patiesi vajadzīgā audzēšanā un ražošanā, visa veida savas valsts drošības un kārtības uzturēšana - valsts pārvalde, **Gojropā mirst tā visa surogātā – “pakalpojumā”, “darba tirgū” un “konkurences izaicinājumos”, kad tur no visām Īstās Pasaules darbībām tiek izņemts Cilvēcisko attiecību saturs. Gojropā nav vietas Cilvēkam un Cilvēciskām attiecībām.** Tur, iznīcinot visu Cilvēcisko, Cilvēku padara par **Cilvēka surogātu** – “ekonomiski aktīvo iedzīvotāju”. Nekas cits gojs neesot un nevarot, nedrīkstot būt kā vien apkalpot “izredzēto” vajadzības.

Tur, kur tā ir, ir tikai kādreiz bijušā sagrāves drupu kaudze, ko uzdod par “atbrīvoto tautu sasniegumiem”. (*Afganistāna, Irāka, Lībijā un Sīrija ir Gojropas spoguļis - vietas, kur var redzēt Gojropas īsto dabu un netīro pirkstu nospiedumus.*) Tur ir Dzīves ilūzija un darbības surogāti, kuros rodas aizvien jauni surogāti. **Te nekas nav īsts.** Tās ir tikai nolupušās kartona dekorācijas uz pajukuša teātra skatuves, kurš aizvien vēl tirgo biļetes lētticīgajiem.

- **Surogāti ar surogātiem surogātus baro.**

Beidziet sapņot!

No jums iekasē surogātnaudu par atpūtu siltā, siltā, siltā liedagā, kad patiesībā guļat slapjā, slapjā, slapjā gultā. Tās ir tikai vēl vienas “izredzēto” impērijas beigas. Tā beidzas šī Gojropas impērija.

* * *

Vēsturi raksta uzvarētāji.

Mums ir daudzu impēriju vēstures pieraksti. Mēs pierakstīsim arī šīs impērijas vēstures posmos atrodamo. Lai nekad to neaizmirstu, lai nekad to neatkārtotu, lai nekad nebūtu tādu “izredzēto” un viņu samaitāto pakalpiņu. Lai mēs nekļūtu par tādiem “izredzētajiem”, ir jāzin vēsture un tās mācība.

Šajā gadījumā - Gojropas mācība.

Antiņš